

Derde generatie

De geschiedenis van de RAF: 1982 - 1998

[Achtergrond](#) - 1 februari 2005 - Auteur: Redactie Duitslandweb

Het RAF-terrorisme is na de 'Duitse Herfst' van 1977 over haar hoogtepunt heen. Een tiental oudgedienden legt de wapens neer en duikt met behulp van de Oost-Duitse geheime dienst, de *Stasi*, onder in de DDR. Zij worden vrijwel allemaal direct na de *Wende* van '89/'90 gearresteerd. Bovendien worden in 1982 de kopstukken Christian Klar, Brigitte Mohnhaupt en Adelheid Schulz gearresteerd.

Anders dan bij de overgang van de eerste naar de tweede generatie is er bij de overgang van de tweede naar de derde generatie geen duidelijke cesuur. De leiding van de tweede generatie heeft nooit opvolgers aangewezen. De relatief onbekende derde generatie richt zich, in tegenstelling tot haar voorgangers, niet op de bevrijding van gearresteerde RAF-leden, maar op de vorming van een 'anti-imperialistisch front'. Prioriteit is het plegen van aanslagen op het Amerikaanse leger en representanten van 'het kapitaal'.

Identiteitsbewijs

Halverwege de jaren tachtig volgt een nieuwe eruptie van geweld, de laatste grote aanslagenserie van de RAF. Op 1 februari 1985 wordt Ernst Zimmerman, directeur van een wapenconcern dat onderdelen levert voor de Tornado-straaljagers van de Bundeswehr, in zijn slaapkamer geëxecuteerd. In augustus van dat jaar vindt een bomaanslag plaats op de Amerikaanse legerbasis in Frankfurt. Daarbij sterven twee Amerikaanse militairen. Vlak van tevoren hebben de terroristen een Amerikaans soldaat omgebracht om zijn identiteitsbewijs te bemachtigen, nodig om toegang te verkrijgen tot de legerbasis en het explosief te kunnen plaatsen. Als reactie op de brede, publieke kritiek die zij met deze koelbloedige moord oogst, stuurt de RAF een verklaring naar het dagblad *Frankfurter Rundschau*. Daarin rechtvaardigt zij de moord: "De militaire bases, inrichtingen en commandocentrales van de Amerikaanse strijdkrachten en de NAVO zijn oorlogsgebied." Vijf maanden later klinkt het in een opmerkelijk grote mate van zelfkritiek echter: "We zeggen nu dat het doodschieten van de G.I. een fout was." De publieke sympathie voor de RAF is echter nagenoeg verdwenen.

Op 9 juli 1986 sterft Karl Heinz Beckurts, manager bij elektronicaconcern Siemens en sterk pleitbezorger van het gebruik van kernenergie, door een bom die naast

zijn auto ontploft. Ook zijn chauffeur overlijdt. Op 10 oktober wordt de topdiplomaat Gerold von Braunmühl van dichtbij doodgeschoten. Eén van de afgevuurde kogels is afkomstig uit het pistool waarmee negen jaar eerder Hanns Martin Schleyer is omgebracht.

Stuiptrekkingen

De laatste moorden van de RAF vinden plaats tijdens de sowieso al turbulente periode rondom de val van de Berlijnse Muur en de Duitse eenwording. Op 30 november 1989, drie weken na de val van de Muur, bloedt bankpresident Alfred Herrhausen dood nadat zijn gepantserde dienstauto op een vermoedelijk door de RAF geplaatste mijn is gereden. Op 1 april 1991 wordt Detlev Karsten Rohwedder, baas van de Treuhand (de overheidsinstelling die na 1990 de Oost-Duitse industrie moet privatiseren), in zijn villa in Düsseldorf doodgeschoten. De aanslag wordt opgeëist door de RAF. De politie kan de daders niet achterhalen en er blijven tot op de dag van vandaag twijfels bestaan over de verantwoordelijken voor de moord.

De laatste stuiptrekkingen van de RAF vinden plaats op 27 juni 1993, wanneer terrorist Wolfgang Grams sterft bij zijn arrestatie door de elite-eenheid GSG9 in Bad Kleinen. Volgens officieel onderzoek sloeg Grams, om arrestatie te ontlopen, de hand aan zichzelf, maar – net als na de dood van Meinhof, Baader en Ensslin – doen geruchten de ronde over een executie. Nadat in 1996 de wegens de moord op Alfred Herrhausen gezochte Christoph Seidler zichzelf heeft aangegeven, geeft de RAF in 1998 – dertig jaar nadat Andreas Baader en Gudrun Ensslin met hun brandstichting in Frankfurt de Bondsrepubliek een nieuwe fase van haar geschiedenis inloodsten – een verklaring af waarin zij haar strijd voor beëindigd verklaart. “Revolutionairen verlangen naar een wereld waarin niemand beslist over het recht op leven en dood.” Een opmerking die rijkelijk laat komt voor de minimaal 35 dodelijke slachtoffers van de Rote Armee Fraktion.

In 2017 begint de Duitse politie een nieuwe zoekactie naar drie vermoedelijke leden van de derde generatie van de RAF. Ze zouden al een kwart eeuw ondergedoken zijn en de politie denkt dat ze met overvallen in hun levensonderhoud voorzien. Ook in Nederland wordt naar hen gezocht.

Dit is een artikel gedownload via duitslandinstituut.nl.

Artikel: <https://duitslandinstituut.nl/artikel/3722/derde-generatie>